

У Новоме Саду 20. јуна 1889.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 1) — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Kamenic, (Srem) Surmjien). — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

НА ЗАДУШНИЦЕ

СРПСКИМ ЈУНАЦИМА

ПОГИНУЛИМ НА ВИДОВДАН 1889.

ВЕЧНА ВАМ ПАМЕТ, ВРЛИ,
У СРПСТВУ НЕУМРЛИ!
ГИНУЋИ ЗА СВОЈ РОД
САГРАДИЛИ СТЕ БРОД
ЛАЧИ ОД БУРА ЉУТИХ,
ТВРЂИ ОД СИЛА КРУТИХ,
ДА СТИГНЕ СРПСКИ СПАС
КРОЗ ВЕКОВЕ ДО НАС.

ВЕЧНА ВАМ ПАМЕТ, ВРЛИ,
У СРПСТВУ НЕУМРЛИ!

ТИХА РАЗМИШЉАЊА НА ВИДОВДАН.

Да времена нису пушта,
Да Европа није трула,
Хе, опа би братски, својски
Данас с нама уздахнула.

Сетила би с', да крв наша
Није с' лила за нас само,
Помогла би на дан ови
Да га сложке величамо.

Ка' што Србин штоват' уме
Знамен-дане свачег рода,
На које нам прстом пружа
Човечанство и слобода.

Ал су јоште уске груди,
Људском складу усне бледе,
Свете жаре наше душе
И најближи мрко гледе.

Ми идемо Раваници
Да враћамо дар поштења,
Ал идемо преко клада,
Преко трња и камења.

Ко нам па те мирне путе
Ваља трње и камење
Далеко је од слободе,
Под слепилом својим стење.

Ми идемо Раваници
Целивати мошти свете
Запињући о клевете,
Спотичућ' се о подмете.

Нађемо ли ров на путу
— Ров велики, а ми мали —
Вратићемо с', ров ће остат'
Ми га нисмо ископали.

Сукоби л' нас ветар, који
Одушевље радо казни,
Ми у разлаз, а он нек се
Изјупачи и испразни.

(Боље б' било чуват искре,
Штоват пламе, стицат' жаре
Памишљајућ и па друге,
И на опште нам олтаре.)

Па нек буде како било;
Раваници ми сад гремо;
Било гласно, било немо,
Ми се Срби разумемо.

И код куће сваки за се,
Пред иконом светог Саве
Сваки Србин појиће се
Из путира свести здраве.

Тесногрудци нек се бече,
Срам ће пасти само на њих.
Али значај овог дапа
Зато неће бити мањи.

Политични преглед

Цела се Европа чуди, како су се наши Вуци у-
пели да се не прослави ове год. дан. кад се навр-
шило 500 год. од како је Вук Бранковић зашпао за
Голеш-планину, те и његова Веселенција г. Васили-
јан заиђе ево за Герман-планину (командујући тамо
и војску своју), — па нека метне руку на срце и
нека помисли, како би њему било, кад се потоњи
српски народ после 500 год. не би више сећао ње-
гова славна имена, него би био тога уверења, да ће
паступити „европејски“ рат, ако когод буде славио

ПОДЛИСТАК.

О т р о в а н.

Хумореска.

„Жао ми је што вам морам још једном казати, ал
ви нећете добити руку моје кћери“, рече покрупни г. Ми-
слић и скочи са свога места, па поче немирно ходати по
соби тамо — амо.

„Али благородни г. Советниче!“

„Нисам ја саветник, него само калкулатор и не-
трпим никакво ласкање.“

„Па хајд г. калкулаторе, поче млади лекар др. Исти-
нић из нова, реците ми молим вас какав је узрок шта сте
тако нерасположени према мени, и зашто ми недате руку
ваше кћери?“

Мислић се заустави у свом ходу, па стаде пред ле-
каром.

„Дакле још и узрок би ви радо да дознате, мрмљао је
љутито. Но у кратко да вам кажем, ја имам неку антипатију
према леџницима. Моју су жену леџници у гроб отерали,
а сестру су ми убогаљили, па још да моја кћи за лекара
пође, да на њој правите операције и опите — не, не тр-
пим, већу да трпим“, и луни ногом о под па настави свој
ход даље.

„Али ја вас молим, треба особе разликовати, рече
лечник . . . коме је румен нестрпљења, од эле воље, лице
обасуло. Бог зна каквим су фушерима, у руке пали в ша-
пок. госпоња и ваша сестра.“

„Охо фушерима, викне узрујано калкулатор, молим
г. докторе, верујте ви мени, да су то сами чувени леџни-
ци били, тајни саветници, и ти су мојој блаженопочившој
суруги совјета давали“ — од узбуђења на један тренут
заставши настави даље — „и то тако доброг савета, да
је неколико недеља предамном бледа и онемела лежала“,
— рече г. Мислић.

Говор му је дрхтао, кад је ове последње речи изу-
стио, али набрзо снажним гласом додаде: „Ја сам много
бољи отац, него да мојој кћери каква зл. учиним!“

„Али Јелка мене воли!“

„То може бити, али ако она воли вас, ипак не воли
доктора. Та и ја немам ништ противу вас, само против
вашег звања, против докторства, против медицинске на-
уке осећам ја мрзост.“

Сада настаде почивка.

Др. Истинић устан, па је тронут гледао преда се,
а Мислић је стајао код прозора и прстима добовао у њ.

„Госп. калкулаторе, нећете ми баш никакве наде
дати?“ узгезајући питао је г. Истинић

„Још и наде? мрмљао је г. калкулатор — не, не-

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

после 500 год. име Василијана, администратора патријаршије и „Турског народа.“

Берлински листови доносе изјаву кнеза Бизмарка, у којој овај изјављује, да се оставља сваког даљег старања о будућој политици и равнотежи европској, јер се сада појавио у Карловцима нови Бизмарк, који се стара за „европски“ мир, те забрањујући служити светитељима свету литургију, хоће да осигура евр. мир и равнотежу. Што се равнотеже тиче ту ће свако признати, да ју није увек лако одржати, те да и нови визмарк често има много муке да равнотежу одржава. Краљевић Марко је одржао равнотежу на своме шарцу тако, што је с једне стране обесио буздован, а с друге мешину с вином. Можда би се и сада одржала равнотежа, кад би наш нови Бизмарк с једне стране држао буздован против свога народа, а с друге — но шта би могао с друге? Па како би било да оно исто узме што је и Кр. М. узимао.

Како се код нас све на трашке ради види се и из тога, што је бачки владика, сремски администратор а банатски земљак, заповедио, да се ове године и после испита у основним школама има држати школа све до дана, којег је он одредио, не би ли се тако предупредило, да деца и девојчице од 6 год. не оду у Раваницу и онде да не поремете евр. мир (у печивој глави), јер кад се тај мир поремети, то је велика невоља. Даклем ће после испита да се иде у школу! Зар то није на трашке? То је баш кад би ко год постао велики господин (н. пр. владика), па кад би тек онда почео правити велике дугове (у место, на против, да своје старе дугове поплаћа).

Загребачки „Србобран“ изишао је у суботу пред Видовдан сав бео као насапуњен. Док други листови

дајем вам никакве наде, — али стој, да“, — и један осмејак му пређе преко лица, „ал ајд', нек имате и наде; — када мене будете једном од смрти спасли, онда ћу вам дати моју кћер, но и то вам још унапред велим, да на ваше знање не дајем много“, — па пуцне претима — „ништа! и да јуначки могу чекати моје последње часове, ма се ви колико мучили медицине готовећи, које би ја требао да кусам.“

Доктор је једва разабрао последње речи, он је само то чуо да му се Јелкина рука одриче, и да је на његову љубав пао мраз; полагао, као да нема никог, рече тихим гласом збогом остајте и изађе.

Г. Мислић још је на прозору добовао, чуо је опрштајну реч не одговоривши ништа на то; ал је и загушљиви плач своје ћерке из друге собе чуо. Очи му се напунише суза, али му у том падну на ум тужни дани љубљене и незаборављене му жене, израз лица му постане опет тврд и дурновит, као бесан промрља љутито: „Ајак, — нећеш ти њу добити!“

* * *

„Ајао, јао и ово није било нужно,“ — јадао се г. калкулатор извлачћи се из јастука и ћилимови, кад је с кола силазио. „Ух све су ми се кости, сва ми се утроба протресла!“ па уздишући поче трти болна места.

у славу и у спомен косовских јунака излазе са црним словима и у оквирима, он направи виц и изађе му цела прва страна и велики део друге бео. Истина, горе пише: „Друго издање“, из чега морамо закључити, да је ту прву празну страну уредио г. држ. одветник, који се већ изведбао у писању белих и празних чланака, тако, да нам због таквих чланака „Србобран“ по који пут изгледа као, боже прости — „Наше Доба“, особито кад ово донесе какву здравицу као уводни чланак, кад му подлистак прича како је Герман лечио неизлечиве болести врхом од своје ципеле и кад под „Најновије вести“ донесе важну белешку, да је јуче падала киша, ал се опет разведрило.

Али кад имам већ тај број нашег ваљаног „Србобрана“ у руци, не могу а да му нешто пријатељски не приметим. Кад г. држ. одветник хоће да прву страну сам својом празнином испуни, ја држим, да ипак не би требало да баш та страна изиђе празна. Боље би било (по београдској мустри) донети на тој страни огласе. Ето, баш у овом броју „Србобрана“ има на последњој страни велики оглас, у којем на среди пише: „Херцеговачко робље“, а унаоколо су насликане неке столице и канабета. Па кад би се тај оглас донео на првој страни сваки би читалац помислио, да је то уводни чланак са илустрацијама, и да је тема чланку о херц. робљу. Ове празне столице могле би значити да има код нас доста упражњених столица, тако она што се љуља (Schaukelsessel) можда је столица митрополита карловачког, која се сада љуља, као да је пијана, а љуљање је символ несталности, а и несигурности, јер ничији избор није сигуран, па тако се и незна, ни ко ће бити изабран за Беја од Туниса.

„Оди викне из кола, поред којих је са два педља на земљи лежао снег, „златан венац — тако се звала гостионица — „нека нас у своје окриље прими. Ајде пожури се, шта радиш још у колима?“ говорио је г. Мислић идући колима и отварајући улазак, мислећи да му је пријатељ још у коли. У том тренутку отвори се прозор на гостионици и чу се глас:

„Али драги Мислићу, на кога још ти чекаш!

Калкулатор се окрене, па на велико чудо спази смеће лице порезног инспектора Небригића, где се показује на прозору.

— Да те ђаво носи — мрмљао је љутито у себи преварени. Док је он ишчекивао овог на једна, дотле је он на друга врата изишао, и г. калкулатор је тако на цичи зими могао вазда чекати. Та добићу ја тебе шапутао је љутито, без да се могло приметити да је љутит.

Кад су све своје послове у вароши посвршавали, пре поласка да би се поткрепили, нису жалили пунч, а чаше са белим често су се празниле. Обоје су већ добре воље били, ал и поред свег тог г. Мислић није могао да заборави на шалу, коју је с њим Небригић учинио.

(Свршиће се.)

Али да се манемо Туниса и Африке, јер африкански рат вије „на прагу“, као што је (по мњењу новог Бизмарка) „европејски“, за то ће боље бити да се ми држимо крокодила, „европејске“ помрчине, „европејских“ Зулу(м)-кафера, а мавимо се Африке и њеног предгорја добре надежде и Нилског блата, кад имамо доста крокодила и блата и овде у „Европеји.“

Правила за овогодишњи Видовдан.

- 1.) Мирноћа озбиљност и трезвеност, то доликује виспрености данашњег дана; и од тога ће трчилаже намесити свакојаки колача, а шта би још било кад би им ми сами брашна и масла за то пружили!
- 2.) *Невиност* нашег скупа најбоље ћемо доказати, ако вино оставимо за друге згодније прилике.
- 3.) Ако мора бити игре, боље да ми играмо, него да будемо изиграни. Само треба чувати гајдаша да нам га ко не украде, — за то је најбоља игра коло, јер ту је гајдаш у среди.
- 4.) Ако нас ко почне растеривати, не треба се крстити левом руком, јер онда би могли још и пуцати, мислећи да нисмо владини људи, него левичари.
- 5.) Жандарске наредбе треба слушати, јер ти су се људи затрудили из далеким крајева, оставили су и лопове и арамије и бећаре и коњокрадице, само да нашу видовданску прославу својим присуством увеличају.
- 6.) Ако нас какав изазивач у песми запита: „Што ћутиш, Србине тужни?“ не треба му казати „за то што не смем говорити“ — јер други дан ће тако стојати у чивутским новинама да смо невали Тиси 365 богова.
- 7.) Ако видимо какво босо дете, треба тако да окренемо главу, јер ћеду нам казати да се сећамо Босне.
- 8.) Јагање не треба пећи на ражњу целе, јер ће нас обедити да смо постали већ Црногорци.
- 9.) Новаца не треба нико да има при себи, јер може се ваћи таквих кесеџија, од којих нас ни жандари не би могли сачувати.
- 10.) Исто тако не треба питати румски приређивачки одбор: „Шта би са скупљеним прилозима?“ особито ако се држ. одговор нађе у близини.
- 11.) Крушака не треба јести, јер ће се рећи, да су нам све мисли били у Крушевцу.
- 12.) Телеће месо несме се куповати на грамове, јер канда ће се телеграми тога дана уопште забранити.
- 13.) Амбрел нека нико собом не носи, — јер ће писати, да смо били оружани.
- 14.) Наравно, да се кољиво неће смети ни износити, јер ће се онда Чивути заклети, да је било не само кољива, прангија, већ права вартоломијска ноћ.
- 15.) После ручка не треба устајати, јер ако телеграфирају „устанак“, побуниће се цела Европа.
- 16.) Ако те ко запита јеси ли Браниковац или Заставаш — ти у кратко реци: Ја сам Србин. Па ако те нико не разуме, разумећете „Стармали“.

брањивала.

Бука. Па кад је то опасно на један дан отићи у манастир, да шта ли је боже онда са онима, читав век свој онде проводе.

Бука. Дакле владика Василијан титулира деклараторију „благодутробном“ и стара се да је узме у заштиту.

Шука. Па ти знаш да се наше владике увек за благодутробије старају.

О цар Лазаревој петстогодишњици.

Дан се бели окићен са славом,
Невен-славом, успоменом старом
Што признање, заслугама ниже,
Што Србина велича и диже,
До под небо лавор-венце вије,
Лепше до сад плео нико није?
Коме венци? коме слава ова?:
Цар Лазару јунаку Когова.

Царе Лазо, царевине главо,
Србину си много обећава'о,
Од тебе је Србин много чек'о
Наду своју пруж'о на далеко.
У тој нади, у лепшем свету
Глед'о своју славу започету
Која би га да је срећа била,
Над наро'дма другим уносила.

Ал' твој пример, са Косова равна,
И јунака твојих дела славна,
Српско срце надимље у груди,
Гуслар данас најдивније гуди,
Гуслар пева, углед ови служи
Па Србина на признање дужи,
На признање, које срце крепи,
Па од јада ни којег не стрени.

Петстолетна светковина ова
Шта је друго до залога нова
Спомен дела признати у свету
Која теби венац славе плету.
Ал' ни ови нег на одмет није
Лавор-венац што ти Србин вије; —
Ветар дува сузе с венца стреса, —
А уздање диже с' до небеса.

Кр. Поповић.

Нови свеци

Владика Василијан вели у својој посланици ко Јерејем да кнез Лазар није светац, те да не треба служити службу, а из посланице следује и то, да косовски јунаци нису изгинули и помрли, те им за то не треба ни парастоса.

Сећамо се да је тако исто и некадашњи Герман изјављивао, да словенски апостоли Ћирил и Метод нису свеци и није им дао служити службу.

Даклем за ове три-четири године избрисаше нам већ три свеца из календара и типика.

Ако тако даље узиде, то ћемо напоследку сасвим без светаца остати, и онда ћемо владике наше и митрополите помећати у календаре, у минеје, требнике, октојике и катавасије све саме маџарске министре и заповедити народу, да им се од сада клањају и да им служе, јер то су свеци, који помажу (њима).

Он и она.

(По Уланду.)

Он. За што, цуро, бацаш на ме
Коси поглед испод ока?
Ако тако, то ћеш лако
Ти постати још разрока.

Она Та гледам те, како с' на ме,
Осврткујеш по сто пути.
Ако тако, то ћеш лако
Још и шију уганути.

Ив. М. П—ћ.

Утекла памет! . . .

Мојо бег слушао је од многих како овај или онај има добру памет, па га сви слушају. Помисли у себи: зашто неби и ја купио памети, па ће ме сви слушати! — Крене се у једну босанску варош да купи памети. Кад је стигао у варош, запата га један Чива:

„Шта требаш?“

„Тражим где би могао купити памети,“ — рече му Мојо.

„Ајде унутра“ — рече му Чива — „имам ја и тога.“

Мојо уђе унутра, а Чива га замоли, да га мало причека, сад ће он донети, и отиде Чива у другу собу. Ту ноћ ухватио је Чива у мишоловки једног миша, и тог миша стрпа у кутију и да га Моји са речима: До куће не отварај, јер може памет утећи из кутије! Мојо исплати и весело се крене кући. Кад је кући дошао, отиде у собу, истера све напоље, да се он насрче памети. Чим је кутију отворио миш искочи и побегне а Мојо стане на сред собе и поче се дерати:

„Ајао! утече ми памет! ајао утече ми памет!!!“

По причању једног Босанца:

Ј. Воцин-Мањин.

Сличиче из брачног живота,

I.

Како се слажу
Евица и Стева?
Стева пева,
А Евица зева.

II.

Гле, ово двоје
Пред светом се љубе!
Кад су сами, једно другом
Избијају зубе.

III.

У овоме браку
Ћесница је млада;
Ал муж ипак страда,
Јер — пуница влада.

IV.

Ал од куда овде
Без певоље мука?!
Јагањци се боје
И сенке од вука —:
Љубоморна Зорка,
Љубоморач Лука.

V.

Милка с није цифрала.
Пошла ј' за удовца, —
Јер је стари удовац
Им'о доста новца.
Да се Милка цифрала
Остала би дева; —
Али за то сада се
Цифрасто одева.

VI.

Ал су налик, — за чудо —
Сокица и Сима
Та наличност њихова
Позната је свима.
Међу њима једиња
Разлика је мала:
Сока пије из лончића,
Сима из бокала.

Дон Голобрадос
де Ајдувилес.

Једна реч, ал' једра!

Питали су сиротана учу, штали жели, па да буде, са невољом квит?

А он само показа на трбух, па уздану и одврати:
„сит!“

Др. Казбулбуц.

Весина пуница.

Са пуницом својом,
мало њих се слажу;
не може се! Ето!!...
(тако барем кажу.)

Ал' наш чика Веса,
други појам има,
ево како каже,
баш за пример свима:

„Ја с пуницом мојом“,
— тако Веса вели, —
„живим врло лепо,
ко што срце жели.“

„Она је у Вршцу,
ја у Новом Саду,
послови ми тамо
отићи не даду.“

„А она је болна,
па не може к' мени. . . .
Па шта би замеро
тако доброј жени?!“

Др. Казбулбуц.

„Два ока.“

Пецкарили Аћим Беспослењаковић и његов добар „фрајнд“ Сепл Ергџербергер, који макар да већ пола века живи међу Србадијом, још никакко да научи честито српски говорити

„Прате Аћим!“ рећи ће Сепл, — „танас нећеме имамо срећа! Мој шена мене касала: срећав бут! — а кат кот он то на мене кашиш, кат поћем у лоф; онда оте срећа то фрага! Та ми је п р та улофим јетан ока, та има са ручак, али“ — — — — — Не сврши. . . штап му из руке мало не испаде, он повуци, повуци и гле! красан шаран виси на удици.

„Имам тфа ока! имам тфа ока!!“ — раздерао се Сепл, да су га могли чак у „Францталу“ чути, али сад шаран врдно силно репом, потеже удицу и — оде без „збогом остајте“! . . .

Сепл гледи за њим, гледи а усне му од љутине дрхћу, и сад се зачу псовка, коју је за чудо добро научио, да би се могао барабарити са каквим нашим узор-псовачем. . . Хула Аћим на то ће му још рећи: „Боље би било, да си имао само једно око, али да је боље гледало, али овако крај твоја два ока, измаче шаранче!“

Др. Казбулбуц.

У весељу.

Јоја, кад је здраво вес'о
чашу о зид хити.

(Та за бога, што се не би могло
и из флаше пити!)

„Ма, немој хабе ти!“

Ухватили Мустафу Хаџи Бекријашевића у некаквом нитковлуку. Пред судом се брани Мустафа, како уме и како зна; вели: ма тако сам ето видио и од ваших људи; ма они ме научише да то није ништа; — ма ово, ма оно, — али судац рече своју, па кад досуди Мустафи шест месеци „хапса“, а Мустафа ће у сав глас:

„Ма не мој хабе ти!“ . . .

Веле, да му ни ова заклетва ни мало није помогла.

Др. Казбулбуц.

У житу бива и кукоља.

Скуписмо се, лепо друштво,
У биртији код „сокола“,
Писмо вино, каву црну —
Као да смо сред Стамбола.

Веселе је бурно текло,
Мниш: е неће биг му краја, —
Та и како да му буде,
Кад то пије — ђачка „раја.“

Здравица је пало доста
И народу и — „воћама“; —
Из млаћаних наших груди
Пламти огањ . . . ватра сама. . .

Кад је било пола ноћи,
Тад устаде брат нам Тома
И рече нам: „ја не могу
Више, браћо, идем дома.“

Испрва нам криво беше
Што ће сад нас напустити,
Ал' најпосле попустисмо —
. . . Други пут ће накнадити.

Само један од другова
Није ово одобрав'о,
Велећи: да он због друштва
Већ три ноћи није спав'о.

„Но ман'мо га — прозбори нам —
Његова ј' код њега воља,
Познато је да у житу
Увек бива и кукоља.“

Кеверишанин.

Чика-Пајин виц.

Отиде чика Паја са својим гостом у неку скупштину.
Кад је почео неко да говори рече чика Паја:

„Како ћемо чути кад смо далеко од говорника?“

„Ми ћемо опружити уши колико већма можемо“ —
рече му гост.

„Добро, добро! одговори чика Паја — само немој одвише да их опружиш, јер се можеш претворити у правог магарца!“

Ј. Воцин-Мањин.

Превртање у гробу.

Млад један жид, који је недавно изгубио оца, хтеде да пређе у веру хришћанску. Узалуд му говораху сродници, како је то велики грех, „всује“ и рабин употреби сву своју мудрост и красноречје. Најпосле му рече: „Море човече, ти ако се покрестиш, отац ће ти се у гробу преврнути.“

„Е, па кад је само то, онда не бојте се ништа; за месец дана покрестиће се и мој млађи брат, па ће нам отац онда опет лежати као и пре.“

Отац пише сину.

Поздрављам те Алекса, ти који јеси сад у Пешту солдат, и шиљемо ти комад сланине од гарошина и врлу, ал недај другом да свира. Море Алелса! Јесил ти укро моју бријачицу, кад си био кући на урлаб? Тражили смо у целу кућу па нема, идем рутава ко кер. Дигли смо опет мало новаца из шпоркосе А—ске, калпача је Кезеш и Чича. Умро клепанаш швапски, незнам ко ће сад служити у цркву. Кума Аћу чикоша опет уватили у забрану плајаши, па му скинули дароц и отели брисеу, била за овењачу. Имали смо добру кишу на њиву, ал додуше није ни падала још од Ђирита и Улите. Шваба Сепл даје нам овцу за зељова, ал сам му казо, валда нећу ја лајати у вавлију. Био сам у недељу на вашар у Аду, понда ни мије дао враг мира, већ хајд и ја да јашим на дрвене коње што се окрећу, па ми се смучило, а кад сам дошао на скели, — било је свашта; бадава није то већ замене. Набациво сам и карике на брисе, ал писам ни једну набацијо, сад да онај мени да бугер неби сео више да се окрећем, ајок! Кад сам пришо на скелу уђем у чарди, а комшија Сепл и још четир Швабе из Селуша се разбалаћили па певају швапски: „Хеј, хуј, нем баном.“ А ја мислим, Боже! кући има пет деце, а леба ни залогая, па му још до песме. Мркуша ће нам се ваљда ојдребити до поклада, а и стаја Рава је на том добу. Морам ићи да тражим Хоме, некуд се забандало.

Сад те сви поздрављамо и ја и нана, и Шгева и снаја Рава, ковач Јефта и снајдер Сића, пудар Вилип и Чивут Ициг, кум Аћа и његова снаша, колар Трива и Чендир Ива, и сви у село.

Твој отац
Штева Рутоња,
трећи тотор у нашу цркву.

Меко срце мужевљево.

Господин (ујутру). Алекса, ево узми ову стеницу, коју сам ноћас нашао у мом кревету. Али пази, да ју, сиротицу, не пригњечиш.

Алекса. Па шта ћу с њоме да учиним?

Господин. Мети је у кревет моје супруге.

Нов занат.

Чизмар Лацко доби писмо од свога сина Паје; по што га је прочитао, преда га својој жени велећи: „Ево читај; ту стоји да наш Паја живи у туђини врло жалосно, — постао је прави „меланколик.“

„Тако је то;“ прихвати жена, „боље би било да је остао чизмарем; али деца увек хоће нешто друго да буду него што им је отац. Тако ти је та омладина!“

Искуство.

Господа посланици
Доказаше нам већ,
Да ј' лакше „држаш говор“,
Него ли „држаш реч.“

Кир Јања (кочијашу). Је с' чуо, Лука, не дај коњима много зоби, јер знаш да имамо и сена

Кочијаш. Добро, господару.

Кир Јања. Али не дај им ни сена много, јер знаш да имамо зоби.

Професор неки упусти се у разговор са неким чобанином и запита га: Ала бога ти, је ли то истина, што ми је неко рекао, да црне овце мање једу него беле. Ја то чисто не могу да верујем.

Чобанин. Јесте, господине, то је цела истина?

Професор. О! О! П како је то? за што је то?

Чобанин. То је за то, што црних оваца нема толико колико белих.

„Где среће!“

Један зидар падне с куће и срџавши врат на месту остане мртав. Калфа му протрчи, па видевши га мртва почне плакати. Но мало за тим рече: „Ипак је срећан; ето бричва му у руди, добро кад се није убо!“

Једном уватише једног арци-лопова.

Арамбаша читаве чете већ је селео у ладу. Кад их је судија на суду суочио, запита арамбашу: „Јели и ово члан твоје чете?“ „Јесте, али чини ми се да је само почастиан члан!“ —

Тамо негде у Бачкој жнели су спајији жито. Један брат украде два три снопа. Изведу га пред спајију. „Бог с тобом, Максо, а де ти паде на ум да крадеш, та ти си увек до јако поштен човек био.“ „Е знате милостиви господине“ рече Макса, „није фајде, данас су така времена. ко хоће поштено да живи тај мора да краде! Није друкче.“

Један немачки професор држао је у неком друштву беседу, а за предмет свога говора изабрао је: смрт. Претресавши предмет свој *gründlich* и са свију страна, рекао је и ово: „По смрт је много изгубила од своје страховитости тиме, што га је милостива природа поставила на крај нашег живота; јер помислите само, кад би смрт била стављена таи на почетак нашег живота, шта би нам живот вредио?! — Ништа.“

При фотографисању.

Је ан Чивутин, а бог би га знао за какве заслуге, добије орден. Чим га је добио тако га придене на његово место и оде фотографу да се тако украсен фотографира. Но чива није седио мирно него се све нешто врпољило.

— Али за бога, за што не седите мирно? — запитала га фотограф већ разљућен.

А Чива му искрено исповеди: Та знате, ја ко велим, ако се мало дрмусам, онда ће изићи два ордена.

Знак да ће скоро доћи.

Један јуриста пошље из Беча својој сестри лепу сукњу на поклон, а тај дар пропрати и са писмом овако: „Драга сестро! Ево ти сукње коју сам ти обећао. А то је уједно знак, да ћу и сам скоро кући доћи, јер ти знаш да ја за сваком сукњом трчим.“

Не разуме.

Нова млада (у кластеру васпитава чита новине, па наиђе и на овај оглас: „Једна девојка са села тражи добру службу у вароши. Разуме се у свима домаћим пословима. Уме и краве мусти, прати и цеглати.“ — Кад је то прочитала, згужва новине и срдито рече: „Ја ово не разумем.“

— А што не разумеш, лудице моја? запитала је муж.

— Ја знам да се краве мусти, али да их треба и прати и цеглати, то још нисам никад чула.

У хотелу.

Гостионичар. За сад имам само две собе празне. Има једна, овака иста, та стоји два динара, а за ову би плаћали три динара на дан.

Гост. Па од куда та разлика у цени кад су собе једнаке?

Гостионичар. То је за то што ова соба има и свој сат.

Гост. А где је сат? ја га не видим.

Гостионичар. Ено га, преко улице, па црквеној кули.

Казао им је.

Муж. Но ја сам тој господи у варошкој кући прочитао буквицу. Казао сам им да су изелице, да су бездушници, да би их требало све метлом изјурити.

Жена. Ух, човече, шта уради, да од бога вађеш. Сад ћеш љуто да страдаш.

Муж. Не бој се ништа; знам ја шта радим. Ја сам им то све рекао тек онда кад сам изишао из суднице.

РЕД ШЛОВИДЉЕ.

Пошт. лађа

од 8. марта

1889. до

даље паредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН, ТИТЕЛ: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне.

Из НОВОГ САДА за ПОТИСКЕ СТАНИЦЕ: сваки дан осим петка у 5¹/₂ сати после подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5¹/₂ сати после подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ: сваки дан у 10¹/₂ сати пре подне.

ОДПРАВНИШТВО

КЊИЖЕВНИ ОГЛАС.

Сад је баш изишла из штампе нова књига:

С Л У Ж Б А

СВЕТОМ ВЕЛИКОМУЧЕНИКУ

КНЕЗ-ЛАЗАРУ

ЦАРУ И САМОДРЖЦУ СРПСКЕ ЗЕМЉЕ.

Прештампано из црквене књиге:

„Правила молелнаа стѣхъ сѣрбскихъ Просвѣтителѣй.“
штампане у Римнику 1761. године.

У СПОМЕН КОСОВСКЕ ПЕТСТОГОДИШЊИЦЕ.

Чиет приход намењен је фонду Дра Ђорђа Натошевића за удовице и сирочад српских народних учитеља.

Цена је овој књизи 20 новч. и ко поручи на више комада добија највећи књижевни рабат 33¹/₃%.
Наручбине ваља упућивати.

Издавалац-штампарија А. Пајевића
у Новом Саду.

О Г Л А С И.

Ја Ана Чилаг

са мојом 185 центиметара дугом див-лорелен-косом, добила сам је 14-то месечном употребом помаде, коју сам ја сама пронашла. Ова је помада једина помоћ против опадња косе. Она унапређује растење косе и јача власиште. Код мушких проузвучује брзо и снажно растење бркова и браде, и у опште даје длачици већ после кратке употребе природну сјајноћу и лепоту, сврх тога чува је до у најдубљу старост од преране оседлости. Цена је једне тегле 2 фор. Разашиљање дневно на све стране света одмах по плаћеном готовом новцу или унатоц (Postnachnahme).

CSILLAG & COMP.

Budapest, Königsgasse
куда треба све наручбине слати.

При наручбини од 6 тегли на више 25% попушта и плаћена поштарина. 7—20